

CCR: Legiuitorul doar actualizeaza sfera amenintarilor la realitatile actuale ale societatii în Legea securitatii cibernetice

Curtea Constitutionala a României a concluzionat, marti, dupa ce a analizat sesizarea pe Legea securitatii cibernetice, ca legiuitorul nu suprima garantiile prevazute în vederea asigurarii respectarii drepturilor si libertatilor fundamentale, ci doar actualizeaza sfera amenintarilor la realitatile actuale ale societatii.

Potrivit unui comunicat al CCR, judecatorii constitutionali au respins, ca neîntemeiate, obiectiile de neconstitutionalitate a dispozitiilor art. 3 alin. (1) lit. c), art. 21 alin. (1), art. 22, art. 25, art. 41, art. 48 si art. 50 din Legea privind securitatea si apararea cibernetica a României, precum si pentru modificarea si completarea unor acte normative, formulate de 57 de deputati aparținând grupului parlamentar al USR si de deputati neafiliati si, respectiv, Avocatul Poporului si a constatat ca prevederile legale anterior mentionate sunt constitutionale în raport cu criticile formulate.

În esenta, pentru a pronunta aceasta solutie, Curtea precizeaza ca a retinut, între argumentele sale, ca:

* dispozitiile art. 3 alin. (1) lit. c), cu referire punctuala la sintagma "precum si de persoane fizice si juridice care furnizeaza servicii publice ori de interes public, altele decât cele de la lit. b)", întrunesc cerintele de claritate, precizie si previzibilitate întrucât acestea nu pot fi analizate în mod independent fata de celelalte prevederi ale legii criticate sau fara a se tine cont de scopul avut în vedere de legiuitor;

* sfera subiectilor de drept este clarificata în lege atât prin identificarea domeniului lor de activitate (prestarea de servicii publice sau de servicii în interes public), cât si prin excluderea punctuala a unor persoane fizice si juridice de drept privat (care presteaza un anumit tip de servicii publice de comunicatii electronice catre autoritatile si institutiile administratiei publice centrale si locale). Aceasta nu poate sa vizeze decât acele persoane fizice si juridice de drept privat care presteaza servicii publice sau de interes public care au sau pot avea un impact asupra securitatii nationale în spatiul cibernetic, iar nu orice persoana fizica sau juridica de drept privat care presteaza orice serviciu public sau de interes public;

* Guvernul, ca legiuitor secundar, nu are o marja larga de apreciere în vederea determinarii, prin hotarâre a Guvernului, a persoanelor reglementate prin dispozitiile art. 3 alin. (1) lit. c) din legea analizata, întrucât stabilirea acestor categorii de persoane se va realiza potrivit criteriilor de determinare prevazute de însasi legea analizata;

* dispozitiile art. 3 alin. (1) lit. c) si cele ale art. 21 alin. (1) si art. 22 din legea critica nu încalca dreptul la viata intima, familiala si private si nici libertatea de exprimare întrucât legea instituie garantii sporite în vederea protectiei acestora în cazul persoanelor care sunt utilizatori de retele si sisteme informatice vizate de prevederile legii criticate;

* sistemele de notificare reglementate prin legea critica nu presupun colectarea de date de continut si nici extragerea unilaterală si fara autorizare de date si informatii de pe un sistem informatic, iar autoritatile care gestioneaza incidentele de securitate cibernetică semnalate sunt atât operatori de date cu caracter personal, cât si autoritati cu atributii expres prevazute în domeniul securitatii cibernetice. Prin urmare, obligatiile care revin subiectelor de drept prevazute la art. 3 din legea critica nu se refera nici la stocarea de date cu caracter personal ale cetatenilor, nici la accesul, în lipsa unui mandat judecatoresc, într-un sistem informatic si nici la alte proceduri intruzive în viata privata a cetateanului;

* dispozitiile art. 50 din legea critica sunt clare, precise si previzibile, fiind în acord cu prevederile art. 1 alin. (5)

din Constituție. Astfel cum s-a reținut în jurisprudența sa, în materia stabilirii tipurilor de amenințări la adresa securității naționale, revine legiuitorului primară sarcină de a stabili aceste amenințări, aspect care constituie o opțiune de politică de securitate națională a statului român;

* pentru a califica o acțiune în sfera amenințărilor noi reglementate de legea criticată trebuie să fie îndeplinite cumulativ patru condiții exprese din lege: (1) amenințarea să vină de la un stat străin sau o organizație străină sau națională; (2) acțiunile să se deruleze sub forma unor campanii, adică a unei succesiuni organizate de acțiuni, caracterizate prin intenție, organizare și frecvență; (3) acțiunile să se desfășoare în spațiul cibernetic, adică prin rețele sociale și de comunicații funcționale prin intermediul unor sisteme și rețele informatice și (4) acțiunile să fie de natură să afecteze ordinea constituțională;

* totodată, prevederile art. 50 din legea analizată nu afectează și nu restrâng drepturi și libertăți fundamentale întrucât legiuitorul nu a introdus măsuri, competente sau activități specifice culegerii de informații care presupun restrângerea unor drepturi sau libertăți fundamentale ale omului, acestea fiind expres și limitativ reglementate la art. 14 din Legea nr. 51/1991. Or, stabilirea sferei amenințărilor la adresa securității naționale cu luarea în considerare a modului în care acestea au evoluat, s-au transformat și s-au diversificat, nu presupune în mod implicit și necesar măsuri de restrângere a exercitiului unor drepturi fundamentale. Doar măsurile prevăzute expres la art. 14 din Legea nr. 51/1991 restrâng drepturi și libertăți, iar în aceste cazuri, limitativ prevăzute, legiuitorul a reglementat deopotrivă garanțiile legale prevăzute la art. 15 și următoarele din Legea nr. 51/1991;

* simpla enumerare a amenințărilor interne sau externe la adresa securității naționale nu poate afecta, prin restrângere, drepturi sau libertăți fundamentale. Legiuitorul nu modifică regimul juridic al amenințărilor la adresa securității naționale, nici nu suprimă garanțiile prevăzute în vederea asigurării respectării drepturilor și libertăților fundamentale, ci doar actualizează sfera amenințărilor la realitățile actuale ale societății, urmărind ca, prin reglementarea protecției oferite de mecanismele de securitate națională, să asigure, în final, funcționarea statului român și exercitarea neîngrădită a drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor.